His body is not sanctified

גופיה לא קדיש –

OVERVIEW

רב taught if one is מקדיש his slave (he said, 'my slave should be הקדש'), the slave is freed. The גמרא בארא explains the reason is because גמרא (the body is not sanctified) and לדמי לא קאמר (the master did not say that I am מקדיש him for his value). There is a dispute between תוספות how two explain these two reasons.

There are three types of קדושת דמים (which are not brought as a קרבן) which are discussed in this תוספות.

- 1. קדושת בדק הבית where the item itself is used to repair or improve the ביהמ"ק (such as being מקדיש stones, wood, etc.).
- 2. קדוש לימכר, where the item itself cannot be used directly to repair the ביהמ"ק, but the גזבר sells the item (a בהמה בעלת מום and the money is used for בד"ה.
- 3. דמיו עלי, where the person says, 'I am donating to the ביהמ"ק the value of this item'; the item (which does not necessarily need to belong to the נודר), remains in the possession of the owner, but whoever made this משנד pay הקדש its value.

-2פירש בקונטרס שאינו ראוי למזבח ולא לבדק הבית

רש"י explained that גופיה לא קדיש, for the עבד is not fit either for the מזבה (to be brought as a גמרא) nor is he fit for the רש"י; בדק הבית continues explaining the גמרא, we cannot say he meant to give או הקדש the value of the slave, for -

- לדמי לא קאמר דהיה לו לומר דמי עבדי עלי

He did not say I am obligating myself to pay הקדש the value of this slave, for if that was his intention, the master should have said, I am giving to הקדש the value of my slave. רש"י, continues responding to an anticipated question -

רלא דמי למקדיש בהמה טמאה דהתם כיון דליכא למימר למיהוי עם קדוש קאמר – ולא דמי למקדיש בהמה טמאה דהתם כיון דליכא למימר למיהוי עבד is not similar to one who is מקדיש a ממאה (where the rule is that he has to pay הקדש the value of the בהמה טמאה; however we do not say this regarding המקדיש עבדו (המקדיש עבדו since we cannot say that the master meant that the בהמה should be part of the עם קדוש, therefore -

על כרחך לדמי³ קאמר אף על גב דלא אמר דמיה עלי הרי היא קדושה לימכר קאמר –

 $^{^{1}}$ בד"ה דליהוי, לדמי, ובד"ה דליהוי.

² When one is עבד wood or stones they can be used to repair the ביהמ"ק; however, the עבד (himself) cannot be used for the repair or improvement of the ביהמ"ק.

³ Seemingly this לדמי (regarding a להמה טמאה), which means קדושה לימכר is not the same as the לדמי mentioned

Perforce we must say that he meant to be מקדיש its value, even though he did not say, 'I am giving its value', nevertheless it is understood that he meant, 'the animal is קדושה in order to sell it (and give its value to קדושה) -

- אבל הכא דשייכא בגופיה לשון קדושה לא אמרינן דלדמי קאמר However here where the קדושה is applicable to the body of the עבד (he can become a part of the עם קדוש), we do not assume that he meant to be מקדיש merely the value of the slave, rather he meant the slave should be holy as part of the עם קדוש. רש"י citation of ישט.

מוספות asks on פירש"י:

-אחריתא היא היא לא קאמר נמי קדוש לימכר לא קאמר כיון דמילתא הריתא היא And if you will say; but why did not the גמרא also explain that the master did not mean that the עבד is עבד to be sold; the גמרא should have explained this since this is a different issue –

תוספות answers:

- ויש לומר כדפירש בקונטרס בסמוך דאפילו אמר כן בהדיא שיהא קדוש לימכר יצא לחירות And one can say; as רש"י explains shortly that even if he said so explicitly that the עבד should be γ goes free -

המידי דהוה אמתפיס תמימים לבדק הבית דאין יוצאין מידי מזבח לעולם – מידי דהוה אמתפיס תמימים לבדק הבית דאין יוצאין מידי מזבח לעולם (בד"ה בד"ה where the rule is they never leave the sanctity of the מזבה (they are to be brought as עבד האוו (שבד אינות אינות בדי האוו שביה האוו אינות אינות אינות אינות האוו שביה האוו אינות לבדיש לימכר (similar to a עבד אינות שביה למזבח אינות לבדייה לעולם למתפיס תמימים לבד"ה (שבי שווו שביה לעולם לימכר עבד האוו שביה לעולם שביה לבדייה לעולם לינצא מידי מזבח לעולם יוצא מידי מזבח לעולם (יוצא מידי מזבח לעולם ביינות אינות אינות לבדיים לבדיים לבדיים לעולם ליוצא מידי מזבח לעולם (יוצא מידי מזבח לעולם ביינות אינות לבדיים לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לבדיים לבדיים לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לעולם ביינות אינות אינות לבדיים לעולם ביינות אינות לבדיים לעולם ביינות לבדיים לבדיים לעולם ביינות אינות לביינות אינות לבדיים לבדיים לעולם ביינות אינות לביינות לביינות לביינות לבדיים לבדיים לבדיים לעולם ביינות לביינות לביי

ולהכי לא מוקי ההיא דאין הגזברין כגון דאמר שיהו קדושין לדמיהן –

previously regarding לדמי לא קאמר (concerning the עבד) which means דמי עבד זה עלי. They are similar in the sense that there is no intrinsic בהמה on the בהמה there is merely a הקדש to הקדש (either directly from the קדושה [if קדושה], or indirectly [if לימכר].

⁴ When there is no option of saying לדמי (even though he did not say מקדיש בהמה טמאה (as by מקדיש בהמה טמאה), we assume that he meant לדמי (even though he did not say למיהוי עם קדוש לימכר) in the sense of קדוש לימכר; however when there is the option of מקדיש עבדו (as by מקדיש עבדו than עבדו), then we would rather say that he meant עם קדוש לדמי (since he did not say).

⁵ There are actually three issues to be negated in order to assume that המקדיש עבדו יצא לחירות. There is the issue of מזבח and בד"ה which is negated since the עבד is not ראוי (for מזבח and בד"ה), there is the issue of the owner paying the value of the עבד (which is called לדמי), this is negated because the master did not say לדמי; however there is the issue of selling the עבד and the money going to הקדש, why was this issue not mentioned (and negated because he did not say קדוש לימכר [just as we negated because he]?

⁶ בד"ה אי would have negated בד"ה אי by saying קדוש לימכר, that would imply that if the master said בד"ה אי he would not go free, however in truth even if he said עבד the ימכר is freed.

And therefore the אין הגוברין of אין הגוברין in a case where for instance the master said regarding his slaves that they should be קדושין **for their value** (meaning קדוש לימכר),⁷ for even if he said so, they still go free.

In Summation: רש"י interprets גופּו לא קדיש to mean that the עבד is not fit for the לדמי 8 . בד"ה ס מזבה or לדמי לא קאמר means the master did not say that he wants to give עבד the value of the עבד. ⁹ Therefore the עבד is freed even if the master said he is קדוש לימכר, for it is similar to מתפים תמימים לבד"ה. מתפיס תמימים לבד"ה.

הוספות has a difficulty with פירש"י:

ומיהו קשה דאי מדמינן למתפיס תמימים –

However there is a difficulty; if we are comparing מתפים מקדיש עבדו - מתפים תמימים או מקדיש עבדו -נימא דאף על פי שהעבד יצא לחירות צריך לפדייה ויפלו דמיו לבדק הבית Let us say that even though the slave is freed, he still requires redemption and the redemption money should be allocated for the 7"72 -

כמו במתפיס תמימים שתימכר לצורכי מזבח בדמרינן בהמנחות והנסכים (מנחות קא,א) – Just as it is by מתפיס תמימים for the בד"ה where the rule is that the animal is sold for usage on the מובה, as the גמרא states in פרק המנחות והנסכים -

כשהן נפדין אין נפדין אלא למזבח והדמים הם לבדק הבית – That when they (the תמימים that were נתפס לבד"ה) are redeemed they can only be redeemed for use of the מזבה and the money paid for the redemption goes to the - בד"ה

– כדאמר בפרק קמא דתמורה (דף נא) דאף על פי שהוא בלא תעשה¹³ מה שעשה עשוי

⁷ The גמרא contradicted ברייתא from the אין הגזברין (and answered that רב contradicted). The גמרא seemingly could have answered that the לדמי is discussing where he said קדוש לימכר (even though the ברייתא could not answer [as the גמרא states], nevertheless if it was גזברין the גזברין are (seemingly) involved in the sale).

⁸ Therefore since the master was מקדיש the עבד, he must have meant למיהוי עם קדוש.

⁹ If the master would have said עבד, the עבד would remain enslaved and the master would pay אהקדש the value of the slave. See following footnote (in parenthesis).

 $^{^{10}}$ An עבד has the potential of becoming an עבד ש just as a בהמה תמימה has the potential of being a קרבן. Therefore just like by a ההמה if one is מקדיש it for (בד"ה) it receives (לקרבן), similarly if one is the עבד for (קדוש דמים (קדוש לימכר) he receives הדוף למיהוי עם קדוש, (However, if he merely said , קדושת דמים, דמיו עלי there is no קדושה at all on the עבד; it is merely a נדר on part of the master that he will give a certain amount.)

 $^{^{11}}$ When the master is מבד the עבד is freed, but there is a monetary obligation to redeem the value of the עבד for the obligation to בד"ה (which the master placed upon him). The freed עבד should be required to give this money (the value of the עבד" to the הוספות מה בר"ה continues to explain. See following footnote [in the brackets].

¹² If ראובן (for instance) was מקדיש a מקדיש בהמה תמימה (for instance) ראובן the rule is (as mentioned previously) it must be brought as a שמעון (for instance) wants to bring a קרבן he can redeem this ההמה (which שמעון was a מקדיש לבד"ה was מקדיש לבד"ה paying the בד"ה of בד"ה the value of this בהמה and then bring it as a עבד is like עבד is like שמעון in this example.]

¹³ The לא תעשה is derived from the (ויקרא (אמור) פסוק in the בהמות בעלי מומים where the תורה writes regarding a בעל מום that (לבדק הבית) that (לבדק הבית) that (לבדק הבית), from this we derive that only a בעל מום can be given to בד"ה, but not a תמים and from the (שם כב, יו in the beginning of that בד"ה, which states

As the גמרא states in the first מסכת תמורה of מסכת that even though the one who was אמים לבד"ה transgressed a לא תעשה, nevertheless what is done is done and בד"ה receives the פדיון money. Similarly the same should be true here as well that the money for the עבד should go to בד"ה -

ולכאורה משמע דליהוי עם קדוש קאמר ואינו נותן שום דמים להקדש - "ולכאורה משמע דליהוי But seemingly it appears from our גמרא that the master meant that the עבר should be עם קדוש, but no money needs to be given to הקדש. The question is why is there a difference between מקדיש עבדו and מקדיש עבדו, since רש"י maintains they are similar?!

חוספות has an additional question:

ועוד מאי קפריך מאך כל חרם –

And furthermore why does the גמרא ask on רב (who said המקדיש עבדו יצא לחירות) from the אך כל הרם of אך כל הרם (where it states that it belongs to הקדש) -

- דהתם דאמר בלשון חרם לא שייך לומר דלמיהוי עם קדוש קאמר For there (in the case of the ברייתא) where he used the term of הרב, it is not applicable to say that למיהוי עם קדוש (for הרם has no connection to עם קדוש therefore we can say he meant קדוש לימכר (like by a בהמה טמאה) but when he is עבד an עבד where we can say אמר עם קדוש למיהוי, we say that יצא -

תוספות continues to ask on פירש"י:

-ינו לפירוש הקונטרס דאמר דמי עבדי ושפחתי עלי ועוד כי משני דאמר דמי והיינו לפירוש הקונטרס ועדי ו And in addition when the גמרא answered that the ברייתא of דרם is discussing a case where the master said לדמי explicitly, which according to [must] mean that the master said, I am obligated to give the value of my עבד ושפחה (only in that case do they not go free); the reason רש"י must interpret לדמי in this manner is -

דאם הקדישם לדמים יצאו לחירות¹⁶

For if he was מקדיש them for their value (הקדישם לימכר) they would go out free -ואם כן מאי איריא עבדיו ושפחותיו אפילו דחברו נמי –

So if this is indeed so (that לדמי means merely דמיו עלי then why does the ברייתא teach the case by his servants and שפחות, even if they are the עבדים ושפחות of his friend and he said דמיהם עלי, he is also obligated to pay בד"ה their value –

אמר אוגו' לאמר, we interpret אמר מה לא אמר, meaning there is a אל if one transgresses these rules..

¹⁴ We cannot answer that בו is not discussing a case where he said קדוש לימכר, for then the גמרא should have (also) said קדוש לימכר לא קאמר (for that would justify s'בריון ruling [that there is no need for רב']).

¹⁵ See רש"י ד"ה דאמר לדמי.

¹⁶ See footnote # 6.

תוספות continues to press his point -

ועוד מאי שנא כנענים אפילו עבדיו ושפחותיו העברים נמי – And also why are נענים different, even by עבדיו ושפחותיו העברים the law is also that he must pay בד"ה! This concludes תוספות questions on פירש"י.

In summation: עבד asks on פירש"י, 1. Why is there no חיוב פדיון on the עבד if he meant/said מתפים תמימים as there is by מתפים תמימים. 2. How can the גמרא ask from הרם, there it cannot mean עם קדוש. 3. If the ברייתא of בה אך is in a case of דמיהם עלי then why does it need to be his slave, and 4.why an עבד כנעני it could even be an עבד עברי.

תוספות offers his interpretation of גופיה לא קדיש and לדמי לא קאמר:

-ונראה לפרש גופיה לא קדיש פירוש 17 ליאסר בהנאה כמו בהמה טמאה שמועלין בה And the preferred explanation is that גופיה לא קדיש means that his body will not become הוקדש which was שמאה where one transgresses מעילה if he derives any benefit from her -

-וכן בקרקע 19 אם עקר ממנו חוליא ואפילו במחובר איסורא מיהא איכא And similarly by one who was מקדיש the ground, if he uprooted a spade full and even if he derived benefit from the קרקע while it is still attached, there still is a prohibition (מדרבנן); however if he was עבד an עבד there can be no איסור הנאה.

תוספות continues when the גמרא says -

-²¹לדמי לא קאמר שיהא גופיה קדוש לימכר לדמי לדמי לא קאמר

He did not say לדמי; it means the master did not say that the body of the עבר should be קדוש that we sell it.²² תוספות concluded explaining these two expressions (גופו לא מדיש and קדיש), and now continues with explaining the גמרא -

והשתא פריך שפיר מכל חרם דמיתפסא בהון קדושה ליאסר בהנאה כמו מחרים שאר נכסים-And now it is well understood that the גמרא ask from כל הרב for we see there

 $^{^{17}}$ This is not like עבד that an עבד is not fit to become קדוש (for the מזבח or מדבח), but rather there can be no איסור גוף העבד on the גוף העבד.

 $^{^{18}}$ Even if he said קדוש לימכר there still is no איסור הנאה regarding איסור הנאה.

¹⁹ Generally by קרקע there is no מעילה מדאורייתא; however once he uprooted the earth there is מעילה מדאורייתא and even if he derived benefit from the קרקע while it is מדובר there is an (איסור (מדרבנן). Regarding עבד however there can be no

 $^{^{20}}$ According to תוספות if the master would say that the קדוש לימכר, the עבד would not be freed.

²¹ This is different from פירש"י who interprets דמי עבדי עלי to mean דמי עבדי עלי.

maintains that since the עבד cannot become חוספות then we cannot assume that when he was א עבד בסתם the meant עבד המכר, because since there can be no קדוש fin the עבד בסתם (so if he intended to be מקדיש מקדיש א, he should have clearly stated that he is מקדיש לימכר. However by בהמה וקרקע where there is a possibility of איסור הנאה (by קדוש לימכר), therefore even if he was מקדיש סתם we may assume that it was קדוש לימכר. See הרא"ש (who mentions הרא"ש after 'לדמי לא קאמר').

that אסור בהנאה takes hold of the עבדים ושפחות that they become 23 אסור בהנאה like one who is מחרים the rest of his assets 24 -

ומשני דאמר לדמי שיהיו לימכר ולא מיירי במקדיש בלשון חרם – And the אמרא מרא answered that he said לדמי meaning that they should be sold for and we are not discussing that he was מקדיש them using the term הקדש, but rather he was לימכר (which means ל'לדמי 'לימכר 'לדמי').

 $-\frac{26}{10}$ והשתא ניחא דדוקא עבדיו ושפחותיו הכנענים

And now it is understood that this applies exclusively to עבדיו ושפחותיו הכנענים - $-^{27}$ ופריד אידך נמי דאמר לדמי

So the גמרא asked let us say that the other ברייתא of אין הגזברין is also discussing a case where he said לדמי (meaning - (קדוש לימכר) -

:28משני אי הכי גזברין מאי עבידתייהו דאותו שהקדישו לדמיו הוא יפדנו ויהיה שלו And the מקדיש answered if so (that he was מקדיש them לימכר why are the גזברין why are the מקדים for דמיו he will redeem them and it will belong to him (and [only] he will be able to free the עבדים).

SUMMARY

maintains תוספות he is freed, while תוספות maintains he is not freed.

THINKING IT OVER

According to תוספות that if one merely owns קנין ממון he cannot be עבד, he cannot be משחרר so regardless of מאי עבידתייהו is difficult, for מאי עבידתייהו since they only have a מרא, the מרא asking on ברייתא 30 !

_

²³ הוספות is answering the question he asked on רש"י (question # 2; see In summation).

Why does בא say גופו אופו גופו מחירות אזי; since a עבדים שנדים by עבדים we can assume that he meant קדוש שנדים, just like לימכר!!

 $^{^{25}}$ It does not however state clearly in the ברייתא that they are אסורין בהנאה. Initially when we assumed that הרם meant הרם ממש, then we assumed that they are ארם מחש הואס like all הרם (as תוספות stated ממחרים שאר נכסיו). However now that he is merely קדוש לימכר, there is no need to assume that there is an איסור הנאה.

 $^{^{26}}$ He can only sell (מקדיש לימכר) his own עבד כנעני. This answers questions # 3 & 4.

²⁷ Why is it necessary to say that רב argues (רב תנא הוא ופליג).

²⁸ If the או למכר מעבר אוד אין להוצאין the גובר may only sell him and take them money for אדן הקדש, but the גובר ממחסל free him (so why does the אין הגוברין רשאין להוצאין לחירות state ברייתא, when it is obvious). In addition even those that bought the עבד from עבד cannot redeem the עבד אוד (for that is what the original master gave to עבד) they cannot remove the עבד of the עבד (that he is אסור בבת חורין וכיו"ב אוריו וכיו"ב (that he is ברייתא). Why does the ברייתא שוחן לחרות אורן לחרות אורן לחרות אורן לחרות וואחרים מוציאין אותן לחרות שבד from עבד העבד האיסור הפרש האיסור שבד ברייתא ברייתא ברייתא ברייתא ברייתא ברייתא לופו איסור because he now owns the לימכר לושכר ברייתא disagrees with ברייתא ברייתא See following ברייתא. See following ברייתא ברייתא לושכר איטור ד"ה אין ברייתא ברייתא באור ברייתא האיסור ברייתא בריית בריית בריית בריית ברייתא בריית בריית

²⁹ See footnote # 28.

 $^{^{30}}$ See תורת גיטין